

Мертві квіти

КУПИТИ

Доля несподівано дарує лікареві Станіславу Ковачу книгу пророцтв. Що це — шалена удача? Адже тепер неприємності не підстерезуть зненацька. Чи навпаки — важкий хрест? Бо наприкінці низки майбутніх подій — втрата коханої, а далі — й власна загибель... Чи зможе той, хто майстерно комбінує на шаховій дошці, прорахувати наперед ходи в реальному житті, де проти тебе грає безжалісна доля, а ціна однієї помилки — патова ситуація, з якої годі знайти вихід?.. Ця книжка — нове видання відомого детективу Олексія Волкова. Окрім багатьох романів, якими зачитуються шанувальники цього жанру, в активі автора — перемоги у найпрестижніших літературних конкурсах різних років, зокрема й головний приз «Гранд Коронації» 2021 року за історичний роман «Відкинуті Богом».

ОЛЕКСІЙ
ВОЛКОВ

МЕРТВІ КВІТИ

ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ ВО

ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ ВО

Олексій Волков

МЕРТВІ КВІТИ

Роман

 [®] ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Серію «Детективна агенція ВО»
засновано 2016 року

Доля несподівано дарує лікареві Станіславу Ковачу книгу пророцтв. Що це — шалена удача?

Адже тепер неприємності не підстерезуть зненацька. Чи навпаки — важкий хрест?

Бо наприкінці низки майбутніх подій — втрата коханої, а далі — й власна загибель... Чи зможе той, хто майстерно комбінує на шаховій дошці, прорахувати наперед ходи в реальному житті, де проти тебе грає безжалісна доля, а ціна однієї помилки — патова ситуація, з якої годі знайти вихід?..

Ця книжка — нове видання відомого детективу Олексія Волкова. Окрім багатьох романів, якими зачитуються шанувальники цього жанру, в активі автора — перемоги у найпрестижніших літературних конкурсах різних років, зокрема й головний приз «Гранд Коронації» 2021 року за історичний роман «Відкинуті Богом».

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

I

Операції бувають різними.

Геть чисто «ніякі» — так, на годинку, коли руки працюють самі, майже без допомоги голови, адже роблено усе не знати скільки разів, а язик у цей самий час може розповідати анекдоти, від яких погигикують асистент, анестезіолог і медсестри — усі, хто поруч. І все настільки твердо й надійно, що пацієнт, якби не був під наркозом, міг би пройнятися спокоєм та упевненістю за свою подальшу долю. Якщо у цей час хтось із відділення зазирає у двері й повідомляє, що вам принесли листа, котрий надійшов поштою на лікарню, вся актуальність одразу переноситься туди. «Від коханки, не інакше!» (чому ж тоді не додому?!); «Могорич виставляй негайно!» (інакше загубиться, помнеться, виявиться не тим і т. д.); «Віддай на перевірку!» (а якщо там «білий порошок» від Бен-Ладена?). Одне слово, уся увага в таких випадках суто на лист, адже руки працюють самі.

Бувають операції інакші. Ті, які примушують мобілізувати усі здібності та вміння. Тоді вже не до побрехеньок. Тиша віддає напругою, лише брязкають інструменти і проскакують скупі та короткі репліки тих, хто працює, стосовно тільки ситуації на операційному столі. Тоді стає по-справжньому цікаво. Тоді відчуваєш, що справді чогось вартий і щось робиш. І повідомлення про лист у таких випадках викликає у відповідь лише лаконічне «Дякую, покладіть на мій стіл», хоча мають на увазі зовсім інше — «Чого ви лізете у такий момент?»

А бувають ще інакші. Це коли навколо усе літає й валиться, а ситуація настільки складна та нестандартна, що ти цього не бачиш і не чуєш, бо «з головою» перебуваєш там, у прямому розумінні «в комусь». Коли ні руки, ні голова не встигають, і в свідомість повним ходом лізуть думки про те, що може статися непоправне — це коли пацієнт помирає на столі, а вам світить перспектива спілкуватися з його родичами, а потім довго і нудно доводити чиновникам від медицини, що інакше й бути не могло. Тут уже вуха просто не здатні

сприйняти інформацію про якийсь лист, і вона, у кращому випадку, відкладається десь глибоко на рівні підсвідомого.

До сьогодні Стас поділяв усі хірургічні операції саме так, хоча, звісно, в офіційній медицині подібного поділу нема. І лише тепер щойно відкрив для себе ще один — «четвертий тип». Це був, по суті, той самий «третій», але за умови, коли ще й тебе самого так дістало життя, що нема жодних моральних сил і перебуваєш у стані, який не дозволяє братися до операції навіть «першого» типу.

Одного моменту навіть подумалося, що було б непогано і самому зараз здохнути тут, просто за столом. Зникли б нараз усі проблеми, що завалили, наче важким камінням. Та й отим тупомордим, які «гризуть» папери, не залишилося б із кого потім жили тягти. Ото би «факнув» їм, не те що по лікоть — по саме плече! Мовляв, тепер шукайте, хлопці, «винного», аж усеріться. Ось він я, трудіться на здоров'я. Але це... так, можна дозволити собі лише в одному випадку — якщо той, хто лежить зараз на столі, на ньому й лишиться. А доти не варто навіть припускатися подібних думок.

Пацієнт не помер.

Якимось дивом.

Операція «четвертого» типу закінчилася...

Каталка торохкотіла коридором, відвозячи щойно прооперованого хворого до відділення реанімації, коли Стас увійшов до ординаторської, зачиняючи за собою двері. У голові царював повний безлад.

Обійшлося.

Тим часом обійшлося. Хтозна, як ще повернеться...

Ні, все-таки «з грубшого» обійшлося. Хворого, який мав би померти на столі, вивезли з операційної живим. Це вже немало.

О-о-о...

Він упав на своє крісло і запалив цигарку. Зараз. Отямитися. Потім випити кави — однаково спати вже не світить. Опісля спокійно сісти, впорядкувати думки і написати протокол операції — так, щоб ніяка сволота не доколупалася до жодної коми, бо хтозна, як ще повернеться.

Нічого-нічого. Уся ніч попереду. А як зморить зовсім — то диван у куті. Чого йти додому? Що він там забув? А зараз двадцять хвилин — увійти в колію.

Лист лежав на його столі поверх кинутих ще за дня паперів. Лише тепер пригадав момент, коли хтось зазирнув до операційної, повідомивши про нього. Треба ж... Він витягнув із шухляди старий, майже антикварний скальпель і розтяв конверт з дещо розмацьканим штампом, розбирати дрібні літери на якому не хотілося при тьмяному світлі, та який свідчив, що у листі, найімовірніше, якась банальна «платіжка».

У лівому верхньому кутку листівки красувався ще один штамп — більший, різнокольоровий, із блискучими елементами — нотаріальної контори, а від перших прочитаних рядків очі почали розплющуватися ширше, а думки відволікатися від щойно перебутого.

...Вам необхідно звернутися до приватного нотаріуса Шевчика П. Д. для вирішення справ, пов'язаних зі спадком...

Думки почали оживати. У нього не було родичів у місті Галичі Івано-Франківської області, звідки надійшов лист. Який іще спадок? А може, то взагалі не йому? Помилка? Мабуть. Але слово «спадок» приворожує мимоволі... Рука сама потяглася до телефона у кишені халата.

«Зараз виявиться «булькою», — подумав Стас. А в голові хіть-нехіть проносилися невідомо коли й від кого почуті приклади надходжень зі Штатів величезних спадків до людей, які навіть не підозрювали про існування там родичів...

«Ну, так уже зразу зі Штатів...»

Відклавши телефон, він прогулявся до реанімації, де щойно влаштували пацієнта, зварив-таки кави і лише після цього набрав комбінацію цифр. Номер приватного нотаріуса Петра Даниловича Шевчика належав мобільному операторові, тож була ймовірність дотелефонуватися навіть такої години.

— Я — Ковач Станіслав Іванович, від вас мені надійшов лист, — привітавшись, мовив Стас.

Серце зрадницьки тьохкало.

— Дуже приємно, — відповіли на тому кінці. — Тоді домовляймося про зустріч. Гадаю, вам необхідно приїхати сюди, до нас.

— Почекайте, а може, це якась помилка? Я наче не пам'ятаю родичів у вашому місті...

— У нашій службі помилок не буває, — безапеляційно відповів нотаріус.

— У нашій також... — муркнув сам до себе Стас. — Лише недбальство і злочинні дії...

— Хе... ну так... Я розумію, ви з почуттям гумору! — дотеп явно сподобався юристові. — Ну, на щастя, він вас пам'ятав. Зараз... Мироненко Тарас Андрійович. Помер три тижні тому. У заповіті вказані ви.

— А... хм... — сказати більше Стас не спромігся, перетрушуючи в екстреному порядку анали власної пам'яті.

— Ну ви ж Ковач Станіслав Іванович, — пояснював нотаріус, — лікар. А ваш батько був Ковач Іван Данилович, педагог за освітою, історик за фахом, за життя працював учителем у школі у Вінниці, де й ви тепер мешкаєте, помер у дев'яносто дев'ятому році. Усе правильно?

— Так... начебто...

— А Мироненко Тарас Андрійович доводився двоюрідним братом вашому покійному батькові.

Тільки тепер нарешті спрацювала пам'ять. Ще та, дитяча, бо згодом отого «дядька Тараса» бачити й не доводилося. Лише батько кілька разів отримував від нього листи. Все. «Дядько Тарас»...

— І... про що ж ідеться? — ще не вірячи, що от зараз йому має щось упасти «просто з неба», запитав Стас.

— Ідеться про будинок, — відповів безбарвний голос. — Тож давайте узгодимо час нашої зустрічі.

Життя насправду вкотре виявилось зеброю. Усе точно. Чорні смуги завжди межують із білими. Головне — лише тримати правильний напрямок, аби не йти здовж.

II

Старе містечко «західняцького» типу розкинулося у міжгір'ї, залазячи кривими вуличками догори — де вище, де нижче. Центр, що зумів зберегти історію, незважаючи на жахливий пластиковий «євродекор», ринкова площа з численними павільйончиками підприємців, вибитий нерівний асфальт, бруківка нова і стара, по якій, схоже, їздили ще австрійські герцоги та яку з огляду на те, скільки вона вже простояла, а отже, і простоїть іще, боялися чіпати...

Нотаріалька контора містилася в будинку поруч з міською радою, виходячи вікнами на скверик із фонтаном, який не працював, судячи з вигляду, щонайменше років двадцять.

Шевчик був невисоким моторним чоловічком. Силувано посміхаючись, нотаріус провів його до окремого кабінету і без зайвих коментарів розкрив теку.

— Ось заповіт, про який ідеться. Прошу ознайомитись. Ось... доволі неординарно, як для наших умов... Але будинок практично у центрі, старий, та цілком «нічогенький». Купця потім знайдете без проблем... Ну, ви читайте.

Стас залишився на самоті.

Це була ксерокопія заповіту. Будинок справді «падав» йому з неба. Думки хаотично скакали. Який би не був, навіть аварійний — це мінімум п'ятнадцять-двадцять «штук» зелених. О Господи... Ну невже... Та при ознайомленні з документом подив дедалі більше відтискав убік відчуття отої радісної недовіри.

Я, Мироненко Тарас Андрійович, у випадку моєї смерті заповідаю мій власний будинок з присадибною ділянкою, що на вулиці Коновальця, 18, як і все, що у ньому є, Ковачу Станіславові Івановичу, який доводиться мені двоюрідним племінником по батьковій лінії.

Згідно з моїм бажанням усе згадане рухоме і нерухоме майно переходить у власність Ковача Станіслава Івановича лише у тому випадку, якщо він упродовж одного року після моєї смерті юридично і

фактично проживатиме у вказаному будинку, не здійснюючи капітального ремонту і не змінюючи інтер'єру кімнат.

У випадку, якщо цих умов не буде дотримано, усе згадане майно повинно перейти у власність Мурашевич Неоніли Йосипівни, яка проживає...

Подив продовжував зростати, коли Стас читав рядки про те, що згадана жінка є виконавцем заповіту і має право оглядати будинок, аби пересвідчитися у тому, що спадкоємець дотримується зазначених умов. І в разі, якщо чинитиме опір цьому, він автоматично позбудеться права на успадкування. Загалом заповіт був складним документом з багатьма умовами та підпунктами, досягнути які не так просто.

Шевчик увійшов тієї хвилини, коли Стас устиг прочитати документ удруге і рука сама потяглася до волосся. Чухати голову тут було від чого. Тому, випивши нашвидку чашку кави в барі за рогом, Стас вирулив у напрямку вулиці Коновальця.

Згаданий будинок був похмурою сірою спорудою, як пояснив нотаріус, іще «польської» побудови. Прямі, дещо неотесані форми з простими карнизами і високими вікнами виростили над кованою, також старою огорожею, якій, щоправда, було ще іржавіти й іржавіти. Кам'яна частина огорожі, змурована з бутового каменю, мала разом із залізом перестояти не одного спадкоємця. Примітивна, проста гладка й сіра штукатурка трималася міцно, не збираючись ніде лущитися чи відлітати. Дах мав вигляд нового. Вочевидь, «рідний» зовсім «постарів», і господар знайшов змогу перекрити будинок. Оцинкована бляха виблискувала навіть такого хмарного дня.

Торкнувши хвіртку, Стас переконався, що вона замкнена. Тому, озирнувшись іще раз на прямокутні колони, які підпирали ґанок, вирушив до машини. У голові все плуталося і заважало зосередитися. Тому й не одразу «дев'яносто дев'ята» рушила з місця.

III

Олег виглядав незворушно. Вмостившись за столом, де два дні тому сидів Стас, він читав заповіт, роблячи час од часу мімічні жести, зрозумілі лише нотаріусу, бо на обличчі останнього одразу ж з'являлися відповідні. Стас, відкинувшись на дивані, періодично починав барабанити пальцями по м'яких поруччях — добре, що це нікому не заважало.

Двадцять хвилин тому, відрекомендувавшись і показавши панові Шевчику своє адвокатське посвідчення, Олег заглибився у документ. Цікаво, що скаже він тепер? Два місяці тому і зовсім з іншого приводу Олег заявив недвозначно: «Старий, нам ніяк не виграти цього процесу. Повір мені. Бери «тачку», поки татусь не передумав, і вали під три чорти з цієї сімейки. На мою думку, краще все життя спати на задній сидущі «дев'яносто дев'ятої», ніж бачити їхні пики».

З одного боку, приятель був правий. А з іншого... Не хотілося привселюдно визнавати себе цілковитим бовдуром. Тим паче, «внутрішній голос», який — ніде не подінешся — ще за студентства криком кричав проти, зараз наче зловтішався, нагадуючи на повну: «А я ж казав тобі... Тепер лишишся голий та босий у свої тридцять шість!»

Вони присіли у барі за рогом, де Стас два дні тому пив каву, щоправда, цього разу фундаментальніше — з відбивними й алкоголем. Власне, «забавлявся» Олег. Стас замовив собі лише сто грамів коньяку, якого годинки за три не мав би чути жоден «ДАІшний» апарат.

— То що робити? — почав він. — Що, справді мирним шляхом? — ці прикрі проблеми не давали спокою навіть попри перспективи стати багатим спадкоємцем.

— А... ти все про своє... — здивувався Олег. — Ну, ми ж дорогою усе вирішили. Повір, не виграємо нічого. Там старий серйозні механізми задіяв. Ну, отримаєш після дворічної «війни» по судах кімнату в їхньому «едемі», на розмін вони однаково не згодяться, і тягтиметься це вічно. У тридцять шість, Стасику, ще можна почати спочатку. Повір мені. Забирай чотири колеса, практично нових, поки

вони не передумали, і пошли їх усіх назавжди. Дітей не маєш — нікому зле не зробиш. Розлучатися треба культурно, — він налив тепер уже сам.

— Гаразд, — махнув рукою Стас. — Просто... Не йде воно з голови. Прикро. Давай по справі. Щось вийде з цього?

— А чому ж не вийде? — не зрозумів Олег. — Тобі, вважай, багатство з неба впало. Якраз у важкий момент життя. Я думаю, такий будинок... ну, як би не було — центр містечка доволі чистенького, будівля добротна... Газ, вода, каналізація... Нехай там усередині навіть голі стіни — однаково «кусків» сорок «зелених» — не менше. Це ж на дорозі не валяється!

— Сорок... — наче не вірячи, повторив Стас.

— А ти думав, скільки? Потім квартиру собі купиш, де схочеш.

— Я про інше питаю, — перебив Стас. — Що це за чудернацький заповіт? Що воно означає? Я вже з досвіду знаю: якщо у документі купа всіляких обмовок, то потім нічого не доб'єшся — будуть з тебе жили тягти, й нічого не отримаєш.

— Та чого ж! — вигукнув Олег. — Ти що, мені не віриш? Ну... — він тільки розвів руками, — ...пошукай іншого адвоката. — Там, де справа безнадійна, я ж тобі зразу сказав. А тут... Стасику, ми ж зараз у всьому до Заходу тягнемось. Бачив би ти, які тепер заповіти бувають! Нічого тут аж такого нема. Ну, поїхали шарабани у твого дядька на старості років. То й що? До речі, згідно з чинним законодавством ти однаково не матимеш права розпоряджатися майном до пів року, що б не написав про це покійний дядечко. Пів року не продасиш, хоч би як хотів. Тож усього дивного лише те, що цей термін покійний вирішив просто подвоїти.

— А на фіга воно йому? — не вгавав Стас. — От скажи — на фіга?

— Подумаємо... — скорчив багатозначну гримасу Олег. — Варіантів загалом немало. У тому числі доволі неприємні.

— Наприклад?

— Наприклад, справді «погнав» на старість і вирішив розважитися після власної кончини, щоб вам, нащадкам, життя медом не здавалося. А для того в іншого якогось нотаріуса склав інший заповіт, згідно з яким будинок повинен відійти до когось іншого. Навіть до тієї ж Мурашевич, чи як її там. От тоді у вас і почнеться веселе життя...

— Нормально... — похитав головою Стас.

— Старість — вона гірше дитинства, — вів своєї Олег. — Люди на таке спромагаються! От уяви собі, батько твій за життя з ним щось не поділив. А потім помер. І дядечко твій покійний так і не отримав сатисфакції. Та й самому час уже лижі «туди» гострити. Дай хоч нащадкам його на прощання гризоти підкину...

— Ти ніби відмовляєш мене. А фактично проживати — це як?

— Нічого не відмовляю. Малюю ймовірні перспективи. А «фактично» — означає заходиш і живеш. Заборонити не мають права, бо на тебе — заповіт. Пропишешся поки що в іншому місці. А мине пів року — вже матимеш право прописки в будинку. До речі, якби хто потім знайшовся — для суду це матиме значення. Жив, був прописаний, доглядав... А ще пів року — і продасиш. Покупців можеш уже починати підшукувати. Гадаєш, отак воно просто — взяв і продав? Головне — усе нотаріально засвідчено на повному серйозі. Усе з юридичного погляду недвозначно. Тим паче, у старого справді нема ближчих родичів. Це взагалі дика удача. Трапляється ж таке... Чому не зі мною...

— Гаразд, — перервав його роздуми Стас. — А скажи мені — ось я, припустімо, чергую усю ніч. Тим часом хтось зацікавлений вдирається до будинку, пересуває меблі. Зранку прихожу, а мадам Мурашевич зі свідками тут як тут — «Дозвольте подивитися, що у хаті робиться». І що?

— Ну, ти вже... — розвів руками Олег. — Це вже злам! Злочин! Якщо розраховувати на таке, то і сорок тисяч, які у тебе в кишені готівкою лежать, також можуть витягти! Та й при порядках наших гроші, що у банку вже на твій рахунок покладені, не знати, чи ти їх завтра підеш й отак просто забереш. Ну, ти скажеш... Побачивши таке, одразу телефонуєш до відділку міліції, і складають протокол, а це вже документ, доказ для будь-якого суду. Та ти цілковиту дурню городиш! Пса заведи — ніхто до тебе не влізе. Сигналізацію постав...

— Що ж мені робити? — ця перспектива чомусь ніяк не хотіла вкладатися у голову. — Їхати сюди і жити увесь рік? А за які шиші?

— А тут що — лікарні нема? — не зрозумів Олег. — Тобі яка різниця, де різати?

— Свиной під Різдво ріжуть, — буркнув Стас. — Людей оперують.

— Ну добре, добре, — махнув рукою приятель, шукаючи очима бармена.

— А якщо у нього, ну, тобто дядька Тараса, все-таки виявиться хтось із ближчих родичів? Ще й, не дай боже, із другим заповітом. Ти ж казав... Чомусь же він призначив оцей рік! Чому не одразу переписав будинок на мене?

На це Олег лише змучено звів очі:

— Ну то відмовся! Іди до цього Шевчика й відмовся. Відмовишся? Ото ж бо. А в разі виникнення якоїсь непевної ситуації є я. Упораємося. Ти візьми до уваги ще одне. Дату складання заповіту бачиш? А дата смерті? О! Шариш? Людина відчула наближення кістлявої і бігом склала заповіт. І зразу бабах — до праотців. Саме така ситуація вимальовується. Завтра-позавтра йому ще гірше стало, тож було вже не до того, щоби передумувати. Гадаю, якщо є інший документ, то датований він значно раніше, а це дає перевагу тобі. Потім виділиш мені куточок у своїй похмурій споруді, як жінка мене з дому вижене.

Й Олег, розплившись у посмішці, поляскав приятеля по плечах. Йому було вже досить.

IV

Будинок дихнув невідомістю, сируватою затхлістю зачинених кімнат і якимось особливим запахом. Кожному житлу притаманний свій запах. Він був і тут. Двері зарипіли, і Стас переступив поріг. Серце калатало чомусь дужче.

У кімнатах не було безладу — навпаки, хтось навів порядок, зачиняючи двері востаннє. Прості хідники лежали розправленими, як і подушки на єдиному ліжку, а точніше — велетенському дивані без спинки і перил. На столі в кухні — скромна скатертина, у старих шафах — чистий посуд. Жодних залишків продуктів — походивши по кухні, Стас не знайшов навіть солі.

Усе цілком відповідало фотознімкам, що він тримав у руках. Це були другі примірники, й на них, так само, як і на тих, котрі залишилися у Шевчика, стояли печатки нотаріальної контори. Походивши по будинку, Стас переконався у повній відповідності розташування меблів зображенню на світлинах.

Довелося облазити стрих, на якому була ще й мансардна кімната, і підвал — глибокий, викладений бутовим каменем, аналогічно, як огорожа. Усе це було ще «рідним». Як висловлювався пан Шевчик — польським. Мало вигляд старого, але надійного. Працювали комунікації, замки на вікнах та дверях.

Будинок виглядав цілком життєздатним організмом, у якому бракувало лише... серця. А сам він — чужорідним органом, який збиралися трансплантувати туди. Один рік — поширений термін у трансплантології. Пересаджений орган має властивість відторгатися. І коли ведуть мову про це, часто застосовують визначення типу «до року», «після року». Чи не з цих міркувань колишній господар призначив річний термін?

Стас мимоволі струснув головою. Чому воно подумалося про таке? Дивна аналогія... Навколо нього лише кам'яні стіни, не здатні, як здавалося, хотіти і не хотіти, приймати і не приймати. І зовсім не пора було перейматися дивацтвами.

Для налагодження стосунків із цим «організмом» Стас вирішив найперше пообідати у власному будинку, який, звісно, ще не був посправжньому власним. Але з чогось треба починати. Їсти не надто хотілося, і він, нарізавши сир, заварив кави в якійсь фаянсовій посудині з вузьким горлом, що найкраще підходила для подібної процедури.

Багато що здавалося дивним, але одна обставина впала в очі різко й одразу. В будинку не було нічого, що нагадувало б про померлого господаря. Одяг, фотографії, листи, записи... Усе це мало б десь тут лежати! А якщо не все, то хоча б щось із того. Стас обстежив увесь будинок, не пропустивши жодного закутка, передивився шафи.

На одній з них, старовинній, судячи з вигляду, верх мав цікаву форму. Один суцільний карниз по усьому периметру створював підвищення, а сама площа дерев'яного дашка була наче опущеною і ховалася за ним. Отут у ближньому кутку і стояв «шаховий» годинник. Узявши до рук, Стас роздивився його.

Спарений годинник, що використовують при грі у шахи, в дорогому сувенірному виконанні. Обидва його циферблати виявилися заведеними, а далі годинник просто зупинили у процесі роботи так, наче партію довелося відкласти. Червоний так званий «прапорець» одного з циферблатів загрозливо завис перед наступним падінням. Той, хто грав під ним, вочевидь перебував у жорстокому цейтноті й ризикував програти через вичерпання часу. Його супернику згідно з розташуванням стрілок на іншому циферблаті залишалося на роздуми більше двох годин. У подібній ситуації належить здаватися. Пальці натисли одну з кнопок, і циферблат із завислим прапорцем одразу продовжив відстукувати. Ще трохи. Ще якусь хвилину... Ну!

Прапорець «упав» донизу, оголошуючи програш невдахи, й одночасно залунав різкий дзвінок, примушуючи здригнутися від несподіванки. Поставивши годинник на місце, Стас облишив невчасні фантазії.

То де ж воно — оте особисте?

Нотаріус Шевчик недвозначно заявив, що у померлого не було родичів. Окрім Стаса. Тоді кому це могло знадобитися? А може, воно лежить саме у нього, просто мова про це ще не зайшла? Нісенітниця. Ну, світлини, документи, листи — хтозна. А одяг?

Стукіт у вхідні двері добряче смикнув за нерви. Вони, виявляється, були в «натягнутому» стані. От і прийшов хтось знайомитися. Стас уявив свою «вдягнуту» в тюнінг «дев'яносто дев'яту» на подвір'ї, яке усі вже звикли бачити порожнім. А містечко маленьке.

Він був огрядний — цей чоловік з вусами у легкій джинсовій куртці. Очі зацікавлені, завбачливий, не надто щирий вираз.

— Пробачте... Ви, напевно, господар новий... Так мені здалося.

— Припустімо, — ухилився від деталей Стас. — Чим, як то кажуть, можу?

Він посміхнувся трохи ширше і простягнув візитку. Василь Іванович Дармороз, власник мережі крамниць «Ласощі» й бару «Олена», мав звичку плести язиком багато і не надто виразно. Та з потоку слів усе-таки вдалося зрозуміти його основну думку.

— Знаєте, Василю Івановичу, — скрушно похитав головою Стас, — поки що говорити про це рано. Але вашу візитку я сховаю і матиму на увазі. І якщо справді вирішу продавати будинок, вам першому повідомлю про це.

Задкуючи і переконуючи, що кращої ціни у місті йому не запропонують, бізнесмен забрався.

— Заходьте до нас у будь-який час! — вусата постать махнула на прощання рукою.

«Швидко», — здивувався Стас, усвідомлюючи, як може поширюватись інформація у містечку. Випити другу каву йому все-таки не дали. Стукіт цього разу виявився обережнішим, тихішим. Такий, що мав би належати жінці.

Так і сталося. Темний капелюшок над сивими кучерями кидав тінь на очі. Худорляві щоки трималися спокійно, а світла помада, якою користуються старушенці, практично відкривала Стасу її прізвище.

— Пане Станіславе Ковач?

— Так. А ви, пробачте...

— Мене звати Неоніла Йосипівна.

— Мурашевич... — із розумінням кивнув Стас.

— Так, вона.

— Ну що ж, проходьте, — він посторонився, даючи дорогу й уявляючи, як ця стара шкапа посуне зараз кімнатами, заглядаючи в усі кутки, чи, бува, не встиг він зробити за пів дня євроремонт. Візит цієї

дами виявився несподіваним, і Стас зловив себе на тому, що не встиг визначити лінію своєї поведінки при спілкуванні з нею. Він навіть не пам'ятав, чи не посунув необережно куди якесь крісло або тумбу.

Вона не пішла по кутках, а зупинилась у передпокої.

— Куди дозволите?

— Наскільки розумію, вам дозволено скрізь... — розвів руками Стас, перебираючи ініціативу.

Вона лише здивовано хитнула на це головою, вдаючи нерозуміння.

— Гаразд, я п'ю каву. Прошу вас до кухні. Складіть мені компанію, якщо бажаєте.

— Хіба для годиться, — відповіла вона. — Щоб не створювати незручності. Пане Станіславе...

— Можете називати мене Стасом. Я молодший, та й у наших краях незвична така форма звертання.

— Добре, — відповіла вона, присуваючи до себе чашку. — Так-от, пане Стасе, я хотіла б одразу прояснити ситуацію, щоб між нами у майбутньому траплялось якомога менше непорозумінь. Ви ж збираєтеся тут затриматися?

— Цілком можливо, — ствердно кивнув Стас, беручись до кави.

— Тож хочу попросити вас насамперед не бути налаштованим проти мене. Я відчуваю, що це у вас уже є. Не варто. Так чи інакше, нам доведеться спілкуватися, але, повірте, я не збираюся жодним чином ускладнювати вам життя. Не подумайте, що вдиратимуся у ваше житло, стежитиму за вами. Це ж ваше помешкання, воно належить вам згідно із заповітом. Розумію, що кожна людина має право на приватне життя, і нетактовно туди лізти. Але одночасно я дбатиму про те, щоб волю Тараса Андрійовича було виконано, бо він також має на це право. Ви ж ознайомлювались із заповітом і розумієте, про що я. Тому хочу звернутися до вас — давайте виконаємо її разом як інтелігентні люди, не псуючи життя одне одному. Повірте, я зацікавлена, щоб усе сталося саме так, як він бажав.

— Я не проти, — знизав плечима Стас. — І також сподіваюся, що наші стосунки не будуть обтяжливими як для вас, так і для мене. Взагалі-то... Я відчуваю, що ви знаєте про мене більше, ніж я про вас. Хочу запитати, ким ви доводилися дядьку Тарасові. Якщо, звісно, це не є некоректним запитанням.

— Та ні, — похитала головою вона. — Чого ж... Ви знаєте, я взагалі філолог за освітою, все життя пропрацювала, але у моєму словниковому запасі нема такого слова. Як вважаєте, ким доводяться одне одному двоє самотніх старих людей, які не пов'язані шлюбом, які за віком уже не можуть перебувати у близьких фізичних стосунках, між якими нема грошових відносин... Як це назвати? Якщо двоє людей просто поважають і довіряють одне одному настільки, щоб дозволити звалити на себе вагу самотності іншого?

— Дякую, зрозумів, — зніяковівши, мовив Стас. — А ким був Тарас Андрійович за життя? Пробачте, але ми не підтримували стосунків після смерті моїх батьків.

— А ви й за життя батьків таких стосунків не підтримували, — зауважила жінка. — Вас цікавить, ким він працював? Директором місцевого краєзнавчого музею, аж до виходу на пенсію.

Вона зібралася йти, і марно намагався Стас прочитати щось у погляді цієї жінки — лише спокій та діловитість, на яку здатна стара людина.

— Неоніло Йосипівно, — підвівся й він. — А... ще... дивно, але житло у такому стані, ніби перед цим... Ну, одне слово, в будинку не знайшлося нічого, що нагадувало би про мого дядька. Ви розумієте? Він помер кілька тижнів тому, а тут нема ніяких особистих речей, світлин, ну, ви розумієте... Тільки не подумайте, що...

— Пане Стасе, — спокійно, але рішуче перебила вона, — ви ж приїхали по будинок. Точніше, по гроші, які візьмете через рік від його продажу. Я за те, щоб так і сталося, хоча за бажання могла би спробувати перешкоджати вам. Але для чого? Та й вам — навіщо тепер сорочки і листи людини, яка не цікавила вас стільки років? Повторюю ще раз свою пропозицію — давайте виконаємо умови заповіту і залишимося при своїх інтересах.

— Давайте, — погодився Стас. — Тільки от ви мої інтереси знаєте, а я ваших — ні.

— Дотримати виконання умов цього заповіту — ось мої інтереси. Я, до речі, також самотня людина і не знаю, кому передати своє житло після смерті. То навіщо мені ще один будинок? Навіщо багатство, яке не можна забрати «туди»? Які ж у мене ще можуть бути інтереси?

— Гарзд. Я згідний, — Стас тільки розвів руками. — Радий був познайомитися з вами. Сподіваюся, ви залишите мені якісь свої

координати на випадок... Ну, раптом мені потрібно буде щось...

— Звісно.

Вона витягла зі сумочки ручку й написала на аркушикові з блокнота адресу й домашній телефон.

Почерк у неї був рівний та каліграфічний і ніяк не поєднувався зі зморшкуватою шкірою старечих рук і старечим паркінсонізмом, що викликав легке погойдування щік та підборіддя. Чашка кави на столі так і залишилася неторканою.

V

Відчуття, що мусить щось статися, переслідувало постійно. На здоровий глузд, воно не було підкріплене нічим серйозним, і він щиро дивувався, що ці старі самотні стіни, котрі вже встигли увібрати в себе сирість після смерті господаря, так діють на нього — людину, в принципі, не вразливу.

Хоча, усе відносно. Не так давно, вже будучи хірургом із досвідом, який міг спокійно і незворушно приймати під час чергування людину, розібрану мало не на шматки, Стас потрапив на автодорожню аварію. Отак собі їхав і приїхав. Усе сталося хвилини за три-чотири до його прибуття, і перед очима постала картина, що викликала справжній жах. Машину розламували тим, що було під руками, а потерпілі кричали так, що мороз дер по шкірі. І ще текла кров, яка у шпиталі не викликала ніякого здригання. Усе залежить від середовища. І Стас добре пам'ятав свої руки — тремтячі, уявляв собі власний погляд — безпорадний та розгублений, коли смертельно травмованих людей тягли з машини.

І тепер у новому оточенні дурні думки, одна наперед одної, полізли до не обтяженої забобонами голови. Ось зараз, наприклад, йому належить лягти спати, бо насувається ніч. І єдиним місцем, де можна вкластися, був отой величезний диван без спинки. Думка, що, можливо, саме на ньому помирав господар, не додавала настрою. А як інакше? Несподівано згадав давно прочитаний роман якогось із зарубіжних класиків — чи не Стівенсона часом. Там лицаря розмістили ночувати у такому приміщенні замку, де справді не було іншого місця для того, щоби прилягти уночі. І це було вчинено навмисне, щоб у котрійсь там годині щось упало згори і він не прокинувся ніколи. Над диваном не висіло нічого, але ця дурна думка виявилася особливо недоречною. А може, усе підлаштовано навмисно — ці чудернацькі умови заповіту? Може, вимога не змінювати інтер'єру кімнат і має на меті, щоб він спав саме тут?

Витягши з багажника надувний матрац, Стас поклав його під суміжною стіною кімнати на хіднику. У самому кутку. Вигляд мало

зручний. Але вклавшись на матрац, побачив перед собою порожній диван, який, здавалося, височів мало не до стелі. Думалося — заплющ очі, розплющ, і наступної миті на ньому лежатиме... Хто? Господар, який прийшов з того світу — познайомитися з охочим до легкого багатства небожем?

Спересердя Стас плюнув просто на підлогу й підвівся. Не комфортно було роздягатися у цій сирій та похмурій будівлі, тому залишив на собі спортивний костюм. Запаливши світло, Стас вийшов на ганок і закурив. Ситуація здавалася, без перебільшення, ідіотською.

Із чорного неба на асфальт упали перші краплі, насувалася негода. Але все-таки надворі було значно приємніше, ніж усередині. Хоч спи у машині. Зараз Стас з легкою душею погодився б на таке. За сорок тисяч баксів можна переспати у машині, тим паче, доволі зручній для цього. От тільки що казатимуть сусіди? Адже гаража на подвір'ї «будинку з привидами» не було. Він скрушно похитав головою сам до себе. Навіщо так назвав? І без того нудь бере.

І раптом ще одне неприємне відкриття заповзло у його свідомість. От, чорти... Цього ще бракувало! Ноги розігнулися самі, й, викинувши недопалок, він укотре пішов по кімнатах. Так і було. У будинку не висіло жодного образу. Не стояло у шафі на полиці. Не лежало в шухляді. Вони що — також належали до особистих речей померлого, які згріб невідомо хто перед його приїздом? Чи, можливо, їх не було тут ніколи? Чи дім звільнили від них з метою, щоб мала змогу поселитися нечисть?

Це був «повний абзац». Хотілося взяти і покрутити самому собі пальцем біля скроні. Він так і зробив. Не допомогло. Ідіотські думки продовжували лізти повним ходом, змушуючи відчувати цілковиту безпорадність проти них — так само, як у згаданій ситуації на дорозі.

За вікном зашуміло, а потім блиснуло і розкотився грім. Дзвеніло скло. Кожний новий спалах блискавки був тривалішим, а гуркіт грози ближчим, гучнішим. Здавалося, небеса виміщали свій гнів на цей проклятий дім. Несподівано світло у лампочці спалахнуло яскравіше, а потім вимкнулося. Будинок поглинув морок. Мацаючи по стінах і шукаючи вихід, з лайками крізь зуби Стас просувався до дверей. Долоні перебирали по стінах, а свідомість напружувалася в очікуванні наштовхнутися зараз на щось відповідне до ситуації. Пальці мацали

темряву, готуючись відчути чиєсь волосате тіло... Господи, чому раптом волосате?!

У багажнику лежав ліхтар. Знову зарипіли двері, і разом з вологим повітрям грози до грудей увійшло якесь заспокоєння, адже у темряву поринули й навколишні вулиці. Це не були витівки нечисті старого будинку. Радше негаразди країни, економіка якої і без стихійних катаклізмів розлазиться по швах.

VI

Цей день мав стати найспокійнішим із низки останніх, починаючи з того, коли на операційному столі у Вінниці дивом не помер хворий, а на його власному в ординаторській чекав лист від нотаріуса Шевчика. Як же інакше, коли заступаєш на нове місце роботи, де тебе ще ніхто не знає... Цього дня Стас розраховував потягтися по відділенні, познайомитися з колективом і ближче до завершення робочого часу виставити «каву за прихід». Та сталося інакше.

Головний лікар, з яким уже довелося зустрічатися попередньо і який любив з будь-якого приводу відпустити щось іронічне, цього разу не мав бажання до зайвих балачок.

— Документи з управління маєте? — запитав одразу, навіть не давши розтулити рота.

— Маю...

— Давайте сюди. І я вас прошу, йдіть зараз до відділення. Там уже взяли до операційної важкохворого. Серйозна травма. Ми викликали бригаду по «санавіації». Завідувачка у від'їзді, хлопці самі. Йдіть, помагайте, що годні. Люсю, заведи доктора! — останнє було сказане до секретарки.

У відділенні панував неабиякий рейвах: снували медсестри, по підлозі гриміли балони з киснем, дівчина в операційній піжамі промайнула з двома флаконами крові для переливання.

— Лілю Гнатівно! — кричали, мабуть, у телефонну слухавку десь на сестринському пості. — Вас терміново просять до хірургії! Так, дуже просили — вже!

— Шановна, — Стас зловив за руку першу-ліпшу, — я попрошу халат який-будь. І де у вас операційна?

На нього накинули також перше-ліпше, і Стас увійшов до передопераційної. Там було все — стуки, грюки, лайка, дзеленчання інструментів, і над усім вирувала хмара емоцій — таких, що «тип» операції визначався ще здалека і безпомилково.

— Колеги, мене прислав головним, від сьогодні працюю у вас. Керуйте, чим можу допомогти.

— Мийтеся, докторе, тут повний завал... — пробурмотів з-під маски хтось із хірургів.

Там справді був повний завал. Внутрішньочеревна кровотеча мала такі масштаби, що лякала.

— Падіння з висоти, — лаконічно мовив колега навпроти, який був у даній ситуації оперуючим.

Не говорячи ні слова, Стас прилучився до роботи другим асистентом, що відразу вивільнило руки «сусідові» зліва. «Заливало» десь зверху, електровідсмоктувач не справлявся.

— Селезінку дивилися? — запитав Стас.

— Уже забрали, — коротко кинув оперуючий. — Затискач на ніжці, обережно. З печінки лиє. Масивний розрив. Права доля. Тампонада не дає ефекту. Шили — ріжеться, з-зараза...

— А ти́ски?

— Було по нулях, — відповів анестезіолог. — Зараз сімдесят на сорок. Не хоче тримати...

— А «санавіацію» коли очікуєте?

— Щойно викликали. Не раніше години.

— Треба зупиняти, — мовив Стас. — Звідти тече — годину не протягнемо.

— Уже пробували, — похитав головою оперуючий, сильніше затискаючи серветки догори, у джерело кровотечі.

— Так, давайте, робіть щось, зупиняйте кровотечу! — підігнав анестезіолог. — Хворого треба «знямати зі столу»!

— Яке знімати?! Печінка трісла, як кавун!

— Давайте спробуємо, — запропонував Стас. — Гірше не буде.

— А звідки ви? — запитав оперуючий.

— Вінниця, обласна лікарня. Повірте, за годину ми тут, як би не тампонували, втратимо не менше літра. А вони приїдуть — однаково робитимуть те саме.

— Плюс гемоторакс, — підказав анестезіолог.

— Є кров у плевральній порожнині, напевно, ще й розрив легені, — пояснив асистент.

— Тоді тим паче.

— Гаразд, — погодився оперуючий. — У мене перша категорія і не надто великий досвід таких операцій. Якщо відчуваєте, що зробіте

краще, — оперуйте.

Колеги не почули особливого вагання в інтонаціях Стаса, коли отримували ствердну відповідь.

Машина «санавіації» від'їхала у напрямку обласного центру. Вони стояли утрюх, розглядаючи одне одного вже без масок.

— Ну, давайте хоч по-людськи познайомимось, чи що, — знизав плечима наче сам до себе старший на вигляд, той, кому нині дісталось найбільше. — Богдан Петрович Нагірний, ординатор.

Стас потиснув простягнуту руку, здивовано хитнувши головою на таку «вичерпну» інформацію, й одразу отримав іншу:

— Сергій Сергійович Гащак, ургентний хірург, ну й уролог одночасно.

— Станіслав Іванович Ковач, можна просто Стас. У нас було прийнято між колегами без особливих церемоній, — Стас глибоко зітхнув, відчуваючи, що лише тепер відходить від щойно перебутого. — Вінницька обласна лікарня, ординатор — до недавнього часу. Тепер мешкаю у вашому місті.

— Сім'я? — запитав Нагірний.

— У процесі розлучення. Дітей, на щастя, не маю.

— Справді, — згодився Нагірний, — у таких справах краще вже без них ...

— Взагалі-то, — закурюючи й собі, мовив Стас, — не так уявляв я нинішній день. Перший день на новому місці завжди — халява.

— Що поробиш... — Гащак з розумінням похитав головою. — Ми також не розраховували оперувати сьогодні травм, не сумісних із життям. Нам його надовго вистачить. Добре, хоч зуміли живим зі столу зняти, добре, що бригада з обласної встигла до кінця операції, добре, що за їхньої безпосередньої участі помер. Однаково здоров'я нам ще з'їдять чиновники. А у вас як із цим було?

— Як скрізь, — знизав плечима Стас. — Коли помирає хворий після операції — хоч хтось і хоч у чомусь має бути винен. Навіть якби на операційний стіл хворого без голови привезли.

Обоє колег невесело посміхнулися.

— То що, може, хоч закінчиться цей день так, як я розраховував?

— А як ви розраховували?

— Ну, хоч кави з новими колегами випити, — розвів руками Стас.

— А це завжди будь ласка, — розплився у посмішці Нагірний. — Це святе. Навіть пальто нове не «замочиш» — порветься.

— Без хірургеси? — підозріло скривився Гащак.

— Особливо сьогодні... — наполягав Нагірний. — Нервів пішла купа. Якийсь релакс потрібний.

— Може образитися, — стояв на своєму Гащак. — І не на нас, а на доктора.

— А вони потім індивідуально, удвох, — гнув своєї Богдан.

— Про що ви? — не витримав Стас.

— Та нічого, — нарешті махнув рукою Гащак. — Гаразд, п'ємо. Просто шефіня приїде, хтось ляпне, що ми за твій приїзд «каву» пили. І виходить, наче без неї...

— Яка шефіня? — ще зранку він пропустив повз вуха слова головного.

— А тобі що, не казали? У нас не як у людей — завідувач-ка, — Гащак наголосив на двох останніх звуках. — Висловлюючись термінологією Богдана Петровича — Діана Василівна Павловська. Ну, про роки, як для жінки, говорити неетично, а так — не жоната...

— Не заміжня, — поправив Нагірний. — Точніше, розлучена.

— Справді, вже розлучена, бездітна, нещаслива, у зв'язку з чим періодично буваємо нещасливими й ми.

— Не любить шефіню, — розвів руками Богдан. — Нормальна баба. Просто крутіша, ніж ми обидва разом, погодься. Ну і з повагою треба до неї. То що?

Кава вийшла доволі пристойною, аби увінчати такий невдалий день, і водночас достатньо скромною, щоб не скидатися на могорич за приїзд, випитий за спиною шефіні. Кава у підсобці з пачкою цукерок та пляшкою коньяку, кілька бутербродів, що приготувала операційна медсестра Надя.

— Ну, не знаю-ю... — протягнув Нагірний, висловлюючи усім своїм виразом сумнів, — ...чи це достатня підстава для переїзду. Кинути роботу в обласній лікарні для того, щоби потрапити у нашу діру? Я б,

чесно кажучи, на твоєму місці просто продав би цю хату, купив у Вінниці квартиру, класну таку... Не розумію.

— Будинок продати нашвидку — багато втратиш, — пояснив Стас, не збираючись посвячувати колег у дивні нюанси заповіту. — Щоби знайти вигідного купця — час потрібен. Ну, а в мене там... Це ж не життя — у квартирі батьків жінки, з якою розлучаєшся. Та й узагалі, зміна середовища. А чого — у вас тут нормально. Навіщо кажете, що діра?

— Не переконуй його, — порадив Гащак. — Навіщо? Нехай працює. Ще й одружимо його. Га? У нас тут такі акули! Не здивуюсь, якщо вже завтра за ним почнеться справжнє полювання.

— Ну, якщо ви вже встигли розпатякати, що я розлучений.

— До чого тут я! — обурився Нагірний. — Це ж район! Ти щойно приїхав, а всі про тебе знають! Специфіка! Кудись пішов — усі знають, на когось подивився — також усі знають. Тут не сховаєшся.

— А ще удвічі прибрешуть, — додав Гащак. — Тут жити не так просто. Це тобі не Вінниця, що йдеш вулицею й усім по барабану, хто ти такий. А тут — підвезеш дорогою яку медсестру, доїхав додому, а теща вже у курсі. Село!

— Нічого, — махнув рукою Стас, наливаючи. — А хто цей старший чоловік, той, який відмовився з нами каву пити?

— А, це Ратушняк, колишній завідувач, — пояснив Богдан. — Хірургеса у нас уже сім років. А до неї він був, тепер старий, сидить у поліклініці, винце потягує. Подався останнім часом. Але апендицит ще зробить. Сьогодні до речі, він уночі чергує.

— Важкий характер, — скривився Гащак. — Зануда, все норовить комусь якусь шпичку вставити, ніби це ми винні, що його у поліклініку поперли.

— До речі, з «твоїм» дружбу водив! — згадав Нагірний. — Часто в шахи «різалися».

— З моїм — ким? — уточнив Стас.

— Родичем, який хату тобі подарував.

— Ви і його знаєте?!

— А що тут знати... Мироненко — колишній директор музею. До речі, музей у нас непоганий, піди.

— Хірургесу попроси, нехай тебе зводить, — уставив Гащак. — А потім на каву. Може, якраз?

— І нам легше стане, — підтримав Нагірний. — Задоволена жінка — добра жінка.

Вони засиділися за шосту, і Стасу стало відомо, що його померлий родич вів тихий спосіб життя й у районі нічим особливим не відзначався, що дітей у нього не було ніколи і що на шахових спартакіадах завжди виборював перші місця. Що відома йому Неоніла Йосипівна Мурашевич до виходу на пенсію викладала українську в місцевій школі. Про якісь її стосунки з померлим жоден із колег нічого певного сказати не міг.

VII

День був багатим на враження й відібрав купу сил, тому Стас вирішив чимраніше дати собі команду «відбій». Устигнувши відвикнути від операційної, боліли ноги. Та й минула ніч, значну частину якої він провів за кермом, зганявши туди-назад до Вінниці, давалася взнаки. А ще позаминула, ота — з грозою...

Коньяк та їжа хилили до сну, а тіло потребувало розслаблення. Посунувши зневажливо надувний матрац, що рятував його ще не так давно від неприємних вражень од чужого ліжка, він постелив таки на дивані. Та й настрої був уже зовсім не той, хотілося лише скрушно хитнути головою від згадок про недавні думки. «Будинок із привидами»... А ще варто обговорити з пані Мурашевич тему встановлення телевізора — чи не трактуватиме вона це як зміну інтер'єру будинку. Не лупитися ж увесь рік у цей вилялялий килим на стіні!

За вікном помалу сутеніло, а він лежав, поринувши у міркування, розуміючи, що так уже миттєво заснути не вдасться. Настирні думки знову лізли одна наперед іншої. Щоправда, вони вже набули хоч якогось здорового глузду і практичності. Наприклад, варто було б замінити замки вхідних дверей. Хоча б для того, щоби хтось не начудив тут за його відсутності. Та й пса не завадило б завести. Але де його взяти? Щеня не зможе сторожувати, а приручити дорослого собаку не так легко. Стоп! Сигналізація! Казав же Олег. Нема нічого простішого, ніж обладнати будинок охоронною системою — багато хто тепер так робить. Заява до міліції і якихось півтори сотні зелених — справу зроблено. А взагалі якесь моторошне середовище. Будинок наче дещо осторонь од інших, глибоко у повороті вулиці. Значно веселіше жилося би, будь під руками хоч якась зброя. Газовий пістолет, наприклад, хоча б це. Для власного заспокоєння та впевненості. До речі, також не важко. Знову-таки заява, довідка про стан здоров'я...

Думки почали плутатися. Прийшли на згадку сьогоднішні події в операційній. Його не можна було врятувати — як не крути. Завтра приїде судмедексперт, іще раз розітне усе, що вони там так старанно

понашивали, і констатує несумісність травми зі життям. Не буде тут ніякого особливого «смороду». І все-таки неприємно — перший день на новому місці почався з «кадавера».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ